

NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY

Bài của
HOÀNG LÊ

T rước hết tôi xin giải thích 5 chữ trên đây và lý do nào tôi lại dùng làm tựa cho bài viết ngắn này.

Năm 1986, khi đang làm Tổng Bí Thư của đảng CSVN, ông Nguyễn Văn Linh “bất ngờ” ra lệnh “đổi mới”, trong đó vấn đề “mở cửa” với thế giới bên ngoài được nhắc lại nhiều lần, liên tiếp cho mãi đến sau này.

Về giáo dục, cấp đại học bắt đầu cho “bầu chức Hiệu trưởng” như trường hợp trường Đại học Cần Thơ, một vị Hiệu trưởng từ trước cho tới thời điểm bầu lại Hiệu trưởng này là ông Bảy Khai, đâu ai ngờ được ông chỉ mới có trình độ “lớp Tám Bỏ Túc Văn Hoá”, bởi ông có nhiều tuổi đảng, được đề bạt làm Hiệu trưởng Đại học (?) trong khi các Giáo sư, Tiến sĩ thực thụ như Võ Tòng Xuân, Trần Thượng Tuấn, Trần Phước Đường v.v... thì dưới quyền ông (!). Lần bầu cử đầu tiên này, Giáo sư Trần Phước Đường được tín nhiệm chức vụ Hiệu trưởng Đại học Cần Thơ.

Về văn hoá văn nghệ thì nhóm chữ “cởi trói” cũng được đề ra, bởi vậy vấn đề Nhân Văn Giai Phẩm và những văn nghệ sĩ liên quan cũng được “xét lại”. Có thể nói tóm gọn, đây là một cuộc xét lại quy mô trong đảng cầm quyền. Lúc đó, hầu hết các báo trong nước đều có những loạt

bài in lại những bài nói, những chỉ thị mà ông Nguyễn Văn Linh muốn giải quyết liền tay, với nhóm từ **NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY** (?).

Thời đó, không khí trong cả nước tự nhiên sôi động, hầu hết các lãnh vực đều hô hào hưởng ứng theo chỉ thị **NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY** xuất hiện đều đặn trên báo đảng trung ương (Hà Nội), báo khu vực (Sài Gòn), báo địa phương (hầu như tất cả các tỉnh trên toàn quốc đều có ra báo hàng tuần của tỉnh đảng bộ CS)... Thế nhưng, nó cũng chỉ là phong trào, rồi một thời gian sau tự nhiên lắng dịu lại, khiến nhiều người nói đùa với nhau là mọi việc “vũ như cỏ”! Vì sao tôi lại dùng 5 chữ đó để làm tựa cho bài viết của mình?

Tôi nghĩ đơn giản, năm chữ đó là năm chữ rất bình thường trong ngôn ngữ Việt Nam, không ai có độc quyền để dành riêng cho mình và cũng không ai có quyền tự phong là sáng kiến của chính mình. Kế tiếp, vì bài viết liên quan đến công việc xét thấy còn đang xảy ra ở trong nước, ngay dưới sự cầm quyền của chế độ CSVN, nên tôi dùng nó để nhắc nhở rằng, trong chế độ cầm quyền hiện tại, hầu hết các cấp từ trên xuống dưới, ít nhất họ cũng một lần thi hành chỉ thị **NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY**, tức là những việc không thể tiếp tục bị nhận chìm xuống, không thể bỏ trong lãng quên để phải mang tiếng “vũ như cỏ” nói trên.

Số là, trong một Email từ trong nước gửi ra, tôi được biết tại thành phố Sài Gòn có một cuộc “hội thảo khoa học” (1) diễn ra ngày 16 tháng 8 năm 2003. Cuộc hội thảo này do tạp chí XUA & NAY, Hội Khoa Học Lịch Sử Việt Nam, Hội Đồng Khoa Học Xã Hội Thành Phố đã phối hợp tổ chức tọa đàm khoa học với chủ đề “**Thế kỷ XXI nhìn về nhân vật lịch sử Phan Thanh Giản**”.

Thật ra đây không phải là lần đầu dưới chế độ CSVN cầm quyền đặt vấn đề đánh giá nhân vật lịch sử Phan Thanh Giản, mà trước đó cũng đã có ít nhất ba lần “hội thảo khoa học” rồi: lần đầu tạp chí Nghiên Cứu Lịch Sử đã bùng lên cuộc tranh luận về Phan Thanh Giản diễn ra năm 1962 – 1963 tại Hà Nội, mà số báo ra tháng 10-1963 có đăng bài kết luận của giáo sư Trần Huy Liệu đã đánh giá và kết tội cụ Phan Thanh Giản

một cách nghiệt ngã (2). Sau khi cưỡng chiếm miền Nam năm 1975, có một cuộc hội thảo ở Bến Tre, nơi quê hương cũng là nơi có phần mộ cụ Phan tổ chức năm 1987 (sau ngày Nguyễn Văn Linh chủ trương đổi mới); trong cuộc hội thảo này đã đi đến thống nhất ý kiến là yêu cầu nhà nước “phục hồi danh dự” cho cụ Phan Thanh Giản (3). Năm 1994, một cuộc hội thảo lớn tại Vĩnh Long cũng đánh giá tốt về cụ Phan Thanh Giản (4). Thế nhưng mãi đến 3 năm sau, những đề nghị, những thỉnh nguyện có ghi trong văn bản đúc kết cuối cuộc hội thảo của GS Sử học Phan Huy Lê mới được công bố và... số phận của các việc cần làm đó tiếp tục được cho nằm yên trong một góc, với sự “im lặng đáng sợ!”. Có nghĩa là mọi việc cho tới hôm nay, “vũ như cũ”!

Mới đây, qua một tin bài của Tiến sĩ Trần Văn Khoan đăng trên báo Tuổi Trẻ số ra ngày 18 tháng 8 năm 2003 tại Sài Gòn khiến chúng ta một lần nữa nên thận trọng đánh giá mức độ chuẩn xác và tin cậy của nó. Để quý thầy cô, quý anh chị đồng môn cựu học sinh PTG & ĐTD, quý thân hữu và bạn đọc gần xa ý niệm phần nào cuộc hội thảo này, tôi xin ghi lại toàn văn bài báo viết ngắn, tác giả TS Trần Văn Khoan:

“Thế kỷ XXI nhìn về nhân vật lịch sử Phan Thanh Giản”.

“Ngày 16-8-2003 tại TP. HCM tạp chí XUA & NAY, Hội Khoa Học Lịch Sử VN, Hội Đồng Khoa Học Xã Hội TP. HCM đã phối hợp tổ chức tọa đàm khoa học “Thế kỷ XXI nhìn về nhân vật lịch sử Phan Thanh Giản”.

“Cuộc tọa đàm khoa học này là một cuộc trao đổi tiếp theo hai cuộc hội nghị tổ chức vào những năm trước cũng nhằm đánh giá về nhân vật Phan Thanh Giản.

“Tới dự cuộc tọa đàm có nhiều nhà nghiên cứu lịch sử, sinh viên sử học..., nguyên Thủ tướng Võ Văn Kiệt cũng có mặt suốt cuộc tọa đàm.

“Nhiều ý kiến trình bày, trao đổi xoay quanh nội dung: nên đánh giá Phan Thanh Giản là người yêu nước thương dân không, việc lấy cái chết của mình để “chuộc lỗi” dâng 3 tỉnh miền Tây cho Pháp vào năm 1867 nên xem dưới góc độ nào? Đa số ý kiến đều thống nhất: Phan Thanh Giản là một con người có hiếu với cha mẹ,

học giỏi, để lại nhiều tác phẩm thơ văn có giá trị, có công trong việc khai hoang – lập ấp, chăm sóc nhân dân. Phan Thanh Giản đã dám can ngăn vua khi thấy vua có những hành động phiến hà tới dân, làm quan đại thần trải qua ba triều vua mà vẫn giữ được thanh liêm, vẫn một ngôi nhà tranh nhỏ.

“Ý kiến đồng thuận chung là không thể coi Phan Thanh Giản là “kẻ bán nước”. Nhân cách của Ông, công hiến của Ông cho đất nước đã chiếm được tâm lòng ngưỡng mộ của nhân dân Miền Nam.

“Nhiều nơi đến nay vẫn còn thờ cúng Phan Thanh Giản. Một số báo cáo tham luận tỏ ý băn khoăn về cách kết thúc cuộc đời của Ông, dù biết rằng triều đình Huế, giặc Pháp và tình thế bấy giờ đã đưa Ông vào bi kịch của cả đất nước.

“Vấn đề này, nguyên Thủ tướng Võ Văn Kiệt đã phát biểu ý kiến của mình: Dù sao chọn lựa cái chết cho mình trong tình huống ấy, Phan Thanh Giản vẫn là con người đáng kính trọng, đáng tôn vinh, một danh nhân của dân tộc, phải coi Phan Thanh Giản là người yêu nước thương dân, không phản dân hại nước...”

“Đại biểu của nhiều tỉnh như Vĩnh Long, Bến Tre... nêu nguyện vọng là Nhà nước nên xem xét và cho phép đặt lại tên đường Phan Thanh Giản, trường học Phan Thanh Giản, sửa chữa bổ sung kiến thức về Phan Thanh Giản trong các sách giáo khoa, giáo trình để đồng đảo đồng bào, nhân dân ta hiểu Phan Thanh Giản hơn và đặt Ông vào đúng vị trí trong lịch sử, trong đời sống văn hoá của nhân dân ta...”

Đến đây chúng ta thử đặt lại các vấn đề nêu lên ở hai đoạn cuối của bài báo vừa trích dẫn.

● Thứ nhất, về phát biểu của ông Võ Văn Kiệt. Dù biết rằng hiện tại Ông không còn giữ chức vụ Thủ tướng, nhưng tiếng nói của Ông chắc không phải vu vơ, nói cho có nói, vì ít ra Ông cũng vẫn là cố vấn của đảng cầm quyền, nói ra phải có tinh thần trách nhiệm: “Phan Thanh Giản vẫn là con người đáng kính trọng, đáng tôn vinh, một danh nhân của dân tộc, phải coi Phan Thanh Giản là người yêu nước thương dân, không phản quốc hại dân...”. Mãi đến hôm nay Võ Văn Kiệt mới nói lên cái nhìn, sự đánh giá có tính lịch sử đó, dù biết rằng quá trễ! Vẫn còn

nhiều nhân vật lãnh đạo khác (có thể từng là cựu học sinh đã một thời theo học tại trường Phan Thanh Giản Cần Thơ) cũng có suy nghĩ, có cái nhìn đó mà “chưa dám” nói ra, nghĩ rằng dầu quá muộn màng, nhưng ít ra quý vị đó cũng nên chấp nhận những điều sai sót mà thời gian qua đã hành xử đối với một nhân vật lịch sử đáng tôn vinh như Cụ Phan Thanh Giản. Quý vị cũng nên mạnh dạn như Ông Võ Văn Kiệt, nói lên điều cần nói như vậy, và mạnh dạn như quý vị từng hưởng ứng trong đợt phát động của Ông Nguyễn Văn Linh là “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY”!

● *Thứ hai*, những nguyện vọng của các đại biểu tham dự cuộc hội thảo là những nguyện vọng xác thực, trách nhiệm của nhà nước phải đáp ứng, cũng là “NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY”:

* Hầu hết 55 đô, tỉnh, thị trên toàn quốc VNCH (từ Bến Hải đến tận Cà Mau) trước năm 1975 đều có đặt tên đường Phan Thanh Giản. Sau khi cưỡng chiếm được miền Nam, quý vị đã xoá bỏ để thay vào đó những tên tuổi khác, nay phải hoàn trả lại đúng tên cũ là việc CẦN LÀM NGAY, và đó mới hợp lẽ phải, mới không mang tiếng phi báng tiền nhân.

* Ngôi trường trung học Phan Thanh Giản tại Cần Thơ – thủ phủ miền Tây, lớn nhất vùng Hậu Giang – trong sân cờ có bức tượng bán thân của Cụ Phan, sau năm 1975, bằng tên trường bị hạ xuống, bức tượng bị đập phá (s) trong nỗi phẫn hận của nhiều cựu học sinh, của toàn dân miền Nam... để thay vào một bức tượng khác, một tên trường khác. Bây giờ quý vị phải nhanh chóng hoàn trả lại mới hợp đạo lý, lẽ phải và công bằng. Đó là việc CẦN LÀM NGAY.

* Từ lâu lắm, trong hệ thống giáo dục miền Bắc đã không mang lại cho học sinh vốn kiến thức chính chắn về các nhân vật lịch sử, trong đó có Cụ Phan Thanh Giản. Sau năm 1975, những sách giáo khoa tại miền Nam đã bị hủy bỏ hoàn toàn (giống như thời Tần Thủy Hoàng của Trung Hoa đốt sách vậy!) để thay vào sách giáo khoa miền Bắc có cái nhìn một chiều, gây nên luồng kiến thức về lịch sử vô cùng hạn hẹp, giáo điều... khiến cho học sinh, sinh viên chẳng được tiếp nhận cái đúng, cái trung thực của lịch sử. Nay thì

quý vị phải nhanh chóng sửa chữa, bổ sung kiến thức về nhân vật Phan Thanh Giản và nhiều nhân vật lịch sử khác mà vì chính kiến đã bị “bóp méo sự thật” trong các sách giáo khoa giảng dạy tại các trường học. Đó là chưa nói đến một số nhân vật đưa vào sách giáo khoa mang tính “hư cấu” nhằm tuyên truyền, kích động..., vì thực tế không có hay không đúng như vậy, buộc học sinh, sinh viên phải học để nuôi chí căm thù và noi gương, làm con thiêu thân cho cuộc chiến bảo vệ chủ nghĩa CS ngoại lai. Tôi còn nhớ, trong phim Hà Nội Trong Mắt Ai của Trần Văn Thủy (mà suốt nhiều năm đã bị ông Trường Chinh “niêm phong” cấm phổ biến, cho đến thời Ông Nguyễn Văn Linh mới “mời ra” cho trình chiếu thử nghiệm trên cả nước) có ghi cuộc phỏng vấn ngắn một sinh viên Đại học tổng hợp Hà Nội, tại góc đường mà trên phim có thu rõ ba chữ Tô Hiến Thành, đại khái: “HỎI: Bạn đang sống ở đường phố này phải không? ĐÁP: Vâng, Em sống ở phố Tô Hiến Thành. HỎI: Bạn có biết Tô Hiến Thành là ai không? ĐÁP: Dạ... hình như em có học sơ qua, nhưng để về em tra lại sách vở xem coi tên này là ai!”. Và ở một đoạn khác với cảnh một lớp học bên Nhật, thầy giáo dẫn học sinh ra ngoài trời và giới thiệu: “Các em biết đó, nước ta nghèo, đất hẹp, người đông, tài nguyên thiên nhiên không có gì ưu đãi cả. Đất nước sau này giàu mạnh hay không là do chính trái tim, khối óc và bàn tay của các em mà thôi!”. Đối chiếu lại, một lớp học của các thiếu nhi Việt Nam còn quàng khăn đỏ, giáo viên dạy đúng theo giáo khoa (pháp lệnh), giáo trình – giáo án: “Đất nước ta giàu có, tài nguyên thiên nhiên phong phú, rừng vàng biển bạc; dân tộc ta dũng mãnh, ra ngõ gặp anh hùng...”. Nhìn hai đoạn phim ngắn đó, chúng ta nghĩ sao về nền giáo dục như vậy vẫn đang tiếp tục đối với nhiều thế hệ trong nước hiện nay? Quý vị lãnh đạo đất nước có biết rằng, chính con em của quý vị ở miền bắc được cho đi học nước ngoài với danh nghĩa du học sinh, một số em đã mạnh dạn nói lên cảm nghĩ của mình đối với nền giáo dục “nhồi sọ” mà quý vị đã áp đặt trên mỗi thân phận con người. Một du học sinh viết nhân mùa Hè 2001 và phổ biến trên Internet vào đúng ngày cả nước rầm rộ đón mừng sinh nhật HCM - ngày 19 tháng 5-2003, ở đoạn cuối tỏ bày suy nghĩ: “Có một lần khác tôi đã nhìn thấy Bác Hồ khóc trên TV. Không biết có

phải là lần duy nhất Bác khóc khi quay phim không? Lý do là vì Bác tiếc thương nhiều đồng bào đã bị chết thảm trong cái cách ruộng đất. Bác công nhận đây là sai lầm của đảng, và Bác lấy khăn lau nước mắt trước ống kính camera. Lúc này tôi đã lớn hơn rồi. Tôi đã biết thế nào là cái chết, bắt công, sự tàn bạo và lừa bịp. Tôi không phải là cảm thấy nữa mà đã nhận thấy. Vài năm gần đây trên các phương tiện truyền thông đại chúng, tôi được nghe và đọc nhiều về “tư tưởng HCM”. Tôi vẫn cay cú cái bài thi bị 5 điểm ngày xưa lắm nên tôi đã dành nhiều thời gian căng hết cả óc ra để nghiên ngẫm các bài viết về “tư tưởng HCM” trên báo đảng. Rủi thay cho tôi, lần này cũng không hiểu được “tư tưởng HCM” là cái quái gì. Tại sao cái tư tưởng của một con người đã có lần tự nhận rằng mình chẳng có tư tưởng gì cả lại có thể linh nghiệm cho một đất nước nghèo khổ và lạc hậu nhất thế giới như Việt Nam, trong khi cả thế giới văn minh đang âm âm tiến lên? Có lẽ nó cũng giống như cái ảnh bóng nhoáng lồng trong khung kính treo trên cái tường mốc meo nhà tôi năm xưa thôi. Chẳng để làm gì cả. Hay “tư tưởng HCM” là cái gì đó giống như sách Trạng Trình vậy. Nói một câu gì đó thì phải viết ngay thành sách rồi cùng nhau suy ngẫm mấy chục năm, thậm chí hàng trăm năm mới ra, rồi một ngày nào đó à lên một cái – hoá ra là thế. Nghe nói nhà nước sắp sửa chi ngân sách để xây dựng một viện nghiên cứu lớn gọi là **Học viện tư tưởng HCM**. Cũng nghe nói rằng rất nhiều học giả uyên bác về HCM đã sẵn sàng rồi, chỉ cần hô lên một tiếng là sẽ đủ bộ xâu ngay. Không. Như thế đã quá đủ rồi. Hãy để cho chúng tôi được nghe cái chúng tôi muốn nghe, thấy cái chúng tôi muốn thấy, làm cái chúng tôi muốn làm. Đừng tiếp tục bắt lũ trẻ tội nghiệp chúng tôi ngồi im lặng nghe người ta bảo “phải như thế này này, không được thế kia”. Không! Tôi sẽ không bao giờ giống mẹ tôi – bật khóc chỉ vì thấy mọi người xung quanh đều khóc. Không. Tôi sẽ không bao giờ gật chỉ vì tất cả mọi người đều gật. Không! Tôi sẽ không giống bố tôi – giả bộ ngoan ngoãn để được yên thân. Tôi sẽ chỉ là tôi thôi. Không! Tôi sẽ không phải là tôi của hôm nay nữa. Tôi sẽ là tôi của ngày mai, bước ra khỏi đám đông, đập đổ mọi thân tượng giả hình, xây tượng đài mới của chính mình – **TỰ DO và TRI THỨC**” (6).

Ở một đoạn trước, du học sinh này có viết “tôi phải kể dài dòng như vậy là để cho các bạn biết là tôi đã qua một quá trình bị tuyên truyền nhồi sọ nặng nề và lâu dài như thế nào” cho nên việc sửa chữa, bổ sung về kiến thức lịch sử, về những cường điệu tron g hệ thống giáo dục “nhồi sọ”... là việc **CẦN LÀM NGAY** dù bây giờ so với văn minh, tiến bộ của thời đại là đã quá muộn màng.

Rất tiếc là nội dung Email của một đồng môn trong nước về cuộc “hội thảo khoa học” không nhắc đến đại biểu tham dự cũng như tham luận của tỉnh Cần Thơ trong cuộc hội thảo này. Nếu cuộc hội thảo diễn ra tại Sài Gòn quy tụ đông đảo đại biểu các nơi, trong đó có địa phương Bến Tre, Vĩnh Long mà không có Cần Thơ là điều thiếu sót không thể chấp nhận được, bởi Cần Thơ là thủ phủ miền Tây, có ngôi trường lớn nhất Nam Kỳ Lục Tỉnh từng được mang tên Cụ Phan Thanh Giản, đã bị hạ bỏ bảng tên, bị đập tượng một cách nghiệt ngã, đã chứng kiến sự sỉ nhục lớn lao trước lịch sử, mà cuộc hội thảo không có đại biểu tham dự, hay có tham dự mà bài tham luận không mạnh dạn như hai địa phương Bến Tre, Vĩnh Long, và không dám nói lên sự thật như Ông Võ Văn Kiệt... là điều đáng tiếc, bởi vì, theo như chúng tôi được biết, lãnh đạo của tỉnh Cần Thơ, của nhiều ty sở, ban ngành tại Cần Thơ... phần đông là cựu học sinh trường Phan Thanh Giản Cần Thơ. Quý vị nghĩ sao về vấn đề này? Các vấn đề bàn bạc trên đây, quý vị thấy đúng là **NHỮNG VIỆC CẦN LÀM NGAY** hay không?

Hoàn trả lại tên trường và dựng lại tượng Cụ Phan Thanh Giản trong sân trường như cũ là việc **CẦN LÀM NGAY**. Trường óc xây dựng đã trên 86 năm, cách đây gần mười năm, một công ty bên Pháp đã có gởi văn thư chánh thức báo cho nhà cầm quyền Việt Nam biết thời gian bảo hành xây dựng của ngôi trường này đã hết. Việc **sửa sang tu bổ hay nâng cấp để giữ gìn trường óc** là việc **CẦN LÀM NGAY** và **cũng là trách nhiệm của chánh quyền hiện hữu** chứ không thể trông chờ một nguồn tài trợ nào ngoài ngân sách nhà nước mà quý vị đã tận thu thuế khoá của toàn dân.

Có thể, cái may cho ngôi trường xưa Phan Thanh Giản, là đương kim Hiệu trưởng là một cựu học sinh PTG, lãnh đạo của tỉnh Cần Thơ cũng là một cựu học sinh PTG, nhiều trường ty, sở, ban ngành trong tỉnh Cần Thơ, thành phố Cần Thơ cũng là cựu học sinh PTG... thì bao nhiêu việc CẦN LÀM NAY đối với ngôi TRƯỜNG XƯA mà không thực hiện ngay được trong thời điểm này là một điều rất đáng tiếc, có lỗi với Cụ Phan, có tội với lịch sử đất nước và dân tộc.

Tháng 9 – mùa nhập học 2003

HOÀNG LÊ

CHÚ THÍCH THÊM CỦA NGƯỜI VIẾT:

(1). **Hội thảo khoa học** là một cụm từ ghép, gồm **hội thảo** có nghĩa rộng rãi để bày tỏ, trao đổi ý kiến về một vấn đề; và **khoa học** có nghĩa là hệ thống tri thức tích lũy trong quá trình lịch sử và được thực tiễn chứng minh, phản ánh những quy luật khách quan của thế giới bên ngoài cũng như của hoạt động tinh thần của con người, giúp con người có khả năng cải tạo thế giới hiện thực. **Hội thảo khoa học** mà CSVN trong nước thường dùng có tính chất khoa học, thuộc về khoa học, phù hợp với những đòi hỏi khách quan, chính xác, có hệ thống. Từ đó có các cuộc **hội thảo khoa học về Cử nhân Phan Văn Trị, Thủ khoa Bùi Hữu Nghĩa, Phan Thanh Giản v.v...**

(2), (3), (4). Xin đọc lại bài **LỄ CÔNG BẰNG TRONG CUỘC SỐNG** của Hoàng Lê trên Bản Tin TRƯỜNG XƯA số 3 Xuân Quý Mùi 2003.

(5). Xin đọc lại bài **VỀ MỘT NGÔI TRƯỜNG** của Trần Hoài Thư trên Giai phẩm PTG & ĐTD số 2 – 1997, kỷ niệm 80 năm thành lập trường (trang 31-32) do Houston Texas USA phát hành.

(6). Xin tìm đọc toàn văn bài viết “Tôi Viết Về Bác Hồ Của Tôi – Vài Suy Nghĩ Về Bác Hồ” của một du học sinh phổ biến trên Internet ngày 19 tháng 5 năm 2003 qua địa chỉ Email: sinhvienduhoc@yahoo.com